Ч. 30. Пятниця 8 (21) лютого 1902. Рік XII.

**Виходить у Львові** що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

**Редакция** і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

**Письма** приймають ся лиш франковані.

**Рукописи** звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

**Рекламациї** незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

**Передплата** у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(З Ради державної. — Золоте весїле архикнязя Райнера. — Голоси француского праси про анґлїйско-японьский договор. — Справа загальної служби войскової.)*

Палата послів відбула вчера дуже спокійне засїдане, на котрім, мимо дуже опозицийних промов послів Лехера і Малика, принято в другім і третім читаню босняньскі зелїзницї, і приступлено вже до загальної буджетової дебати, котра веде ся дальше і на нинїшнім засїданю. Ґенеральний референт буджету др. Катрайн поручив принятє предложеного прелїмінаря за підставу до подрібної дискусиї. На тім перервано наради, а відтак відбув ся ще вибір членів до комисиї в справі триестиньских подїй. В склад комисиї війшли між иншими з Кола польского посли: Яворский. Абрагамович Давид, ґраф Старжиньский, др. Бик і Генцель, з Русинів п. Василь Яворский. О годинї 5¼ президент замкнув засїдане і назначив слїдуюче на нинї рано.

З нагоди золотого весїля архикнязя Райнера ухвалив вчера угорский сойм, на внесенє президента мінїстрів Селя, не відбувати засїдань в четвер і пятницю, а мінїстри мають удати ся на торжества до Відня. — Вчера приймав архикнязь Райнер депутацию войска під проводом мінїстра війни бар. Кріґгаммера, відтак депутацию офіцирів 59 полку піхоти, котрого архикнязь єсть властителем. Передполуднем явила ся також під проводом мінїстра ґр. Вельзерсгаймба у архикнязя депутация оборони краєвої, котрої комендантом єсть архикнязь вже від 30 лїт. — Хорватский сойм ухвалив вчера як нагле внесенє зложити архикнязеви желаня.

Заключене анґлїйско-японьского договору зробило у Франциї величезне враженє. В тамошних полїтичних кругах побоюють ся, що може й Нїмеччина приступить до того союза, а висновують се з того, що цїсар Вільгельм зложив оногди візиту анґлїйскому амбасадорови в Берлинї і того самого дня відбула ся довша конференция амбасадора з нїмецким секретарем державним для справ заграничних. — Париский Gaulois занепокоєний тим, що тепер вплив Франциї на далекім Всходї змалїє, а Анґлїя зискає на поли торговельнім значну перевагу в Японї. Temps називає анґлїйско-японьский трактат важним зворотом в уґруповяню держав, а значінє того випадку тим важнїйше, що зайшов він як-раз тогди, коли старі констеляциї захитані, не виключаючи навіть тридержавного союза. Тому повстають нові комбінациї, на котрих в будучности буде опирати ся рівновага держав, і без сумнїву до того анґлїйско-японьского союза приступлять Сполучені Держави.

Европейскі держави вже від довшого часу стремлять до заведеня загального обовязку служби войскової. Більші держави вже завели у себе таку службу, не мають єї лиш Анґлїя і держави менші, хоч они відчувають потребу єї. Тількож з другої сторони загальний обовязок войскової служби річ дуже дорога, а навіть руйнуюча, а не все може державі запевнити єї самостійність, бо маленькі держави, хочби ополчали цїлу мужеску людність не остоять ся перед сильними і могучими сусїдами. Щоби запобігти такій конечній потребі удержуваня армії до того служить неутральність, проклямована яко міжнародне право і узнана всїми державами. Такого права заживають в Европі Бельґія і Швайцария, єго хоче собі здобути і Данїя. Хоть така неутральність не є річею вигідною, бо засуджує вже з гори державу на безчинність та резиґнацию з можливого зросту, а навіть не хоронить абсолютно при великих переворотах перед неприятельским наїздом, — то всеж є она конечним і послїдним средством в руках слабших. Мимо неутральности від часу до часу фортифікують ся Бельґія і Швайцария та побільшають свої армії, а Данїя для більшого скріпленя своєї неутральности втягнула послїдними днями ще й Швецию і Норвеґію до неї, щоби спільно з тими королївствами утворити колись нову комбінацию скандинавскої лїґи неутральної.

В прикрім положеню найшла ся в тім зглядї Їшпания, котра неутральною не хоче бути, війска потребує, а не має гроший на єго удержане в разї заведеня загальної служби війскової. Отже в Їшпанії задумують инший спосіб, бо хотять завести загальний обовязок належаня до мілїциї, чи ґвардиї народної. Після правительственного проєкту всї дорослі мужчини обовязані вправляти ся в ремеслї війсковім, мають учити ся: стріляти, фехтувати, маширувати, маневрувати. Така мужеска люд-

---

20) *Передрук заборонений.*

# УАРДА.

**Повість із старого Єгипту.**

**Юрия Еберса.**

*(Авторизований переклад з дванайцятого нїмецкого виданя.)*

(Дальше.)

Рамзес I., дїдо пануючого фараона, скинув з престола законну родину королївску, і силою присвоїв собі фараоньску власть. Він походив із семітскої родини, котра по прогнаню Гіксосів [1]), лишилась була в Єгиптї, і за Тутмеса та Аменофіса відзначила ся воєнними здібностями. По єго смерти слїдував єго син Сеті, котрий старав ся придбати собі законне право до престола в той спосіб, що оженив ся з внучкою Аменофіса III. Туаαою. Він мав від неї одного одніселького сина, котрого назвав Рамзесом, по імени свого батька. Той князь, длятого, що по матери походив із законного королївского роду, міг вже покликувати ся на повну законність, бо в Єгиптї могли благородні родини, навіть і фараоньскі, через жінок переходити в дальші поколїня.

Сеті іменував Рамзеса своїм співвладником [2]), щоби тим способом усунути всякий сумнів о законности свого становища. Молодого брата своєї жінки, Туаа, намістника Ані, що був лиш о кілька лїт молодший від Рамзеса, віддав він на виховане до Сеті'вого дому, і обходив ся з ним як з своїм власним сином, підчас коли других членів королївскої родини, скиненої з престола, позбавив їх маєтностий, або таки позбув єї їх на завсїгди.

Ані показав ся вірним слугою як єго самого, так і єго сина, котрому воєвничий і великодушний Рамзес вірив як братови, хоч знав то дуже добре, що в єго власних жилах пливе менше чиста королївска кров, як в жилах єго вуйка.

Пануюча в Єгиптї фараоньска родина повинна була походити від бога сонця Ра, а фараон міг тим величати ся лиш по матери, а Ані міг хвалити ся, що по обох родичах єсть того походженя.

Але Рамзес сидїв на престолї, і кріпкою рукою правив державою, а тринайцять синів, здібних до престола, зберігали єго родови панованє в Єгиптї

Коли він по смерти свого воєвничого батька вибрав ся до нових подвигів воєнних на північ, іменував він своїм намістником Ані'го, котрий яко управитель провінциї Куш [3]), показав ся був добрим і вірним.

Палкійший перецїняє нераз чоловіка спокійнїйшої вдачі, в котрого душу не може вникнути, ані не може присвоїти собі єго лїпших прикмет, і так стало ся, що воєвничий і палкий Рамзес був спонуканим поважати свого вуйка, чоловіка умірної і безпристрастної вдачі.

Здавало ся, що Ані і не честилюбивий і не підприємчивий чоловік, і він лиш дуже нерадо приняв предложене єму достоїньство, а можна було гадати, що він особливо тому не небезпечний, бо єму померли жінка і дїти, і він не мав нїякого потомства.

Був то чоловік більше як середного росту, незвичайно правильної будови тїла, з красно викроєними, але гладкими і мало ворушливими чертами лиця. Єго ясно сірі очи і тоненькі уста не проявляли анї трошки того, що дїяло ся в єго серци; противно, він призвичаїв був своє лице до лагідного усьміху, котрий міг збільшити або зменшити і надати єму всїлякої тонкости, але зовсїм єго позбути ся не був всилї.

З ввічливою прихильностию вислухав він жалоби якогось властителя більшої посїлости, котрому забрали були всю худобу для королївского войска, та обіцяв єму, що розслїдить

---

[1]) Гіксос були то племена, котрих вандрівка народів в Азиї загнала була до Єгипту. Они опанували були там долину над долїшним Нилем і панували там майже 500 лїт, аж потомки законної родини фараонів, що були змушені обмежити ся на горішний Єгипет, вигнали їх по довгій борбі.

[2]) Сеті іменував Рамзеса зараз по народженю свого співвладником. На єгипетских памятниках має він прізвище Сезезу-Ра і від того пішла єго грецка назва Сезостріс. Коли Греки розповідають про великі дїла Сезостріса, то мають на думцї то, що зробили Сеті і Рамзес разом.

[3]) Нинїшна Етіопія.

ність була би поділена на компанії, баталіони, полки, одні з горожан одержали би номінальне достоїньство офіцирів, другі капралів — і буде війско.

## Новинки.

*Львів дня 20-го лютого 1902.*

**— З перемискої епархії.** О. Ів. Радецкий парох з Мервич одержав крилошаньскі відзнаки. — О. Вас. Охнич одержав канонічну інституцию на Туриньско, дек. яслиского. — До канонічної інституциї візвані оо.: Мариян Антоневич на Шумяч, Мих. Попель на Липе, Володим. Копистяньский на Пулави, Володим. Коритовский на Глумчу і Юл. Гумецкий на Любелю. — Презенту на Ролів одержав о. Йос. Винницкий. — О. Гавр. Гнатишак, парох в Криници, іменований другим ординариятским шкільним комісарем на деканат Мушиньский на місце добровільно уступившого о. Йос. Мохнацкого пароха в Лабовій. — Намістництво продовжило дотацию з релігійного фонду на дальший один рік для сотрудників в Спасові і Новім місті. — О. Євг. Кульчицкий іменований сотрудником в Карликові.

**— Пересторога для еміґрантів.** Після справозданя ц. і к. ґенерального консуляту в Гамбурзі, ґенеральний ґубернатор Канади оголосив на підставі 23 артикулу устави канадийскої о еміґрациї, проклямацию, після котрої бідним і не маючим гроший еміґрантам має бути заборонене висїдане в портах канадийских, доки командант парохода не вручить канадийскому аґентови еміґрацийному гроший, потрібних на часове удержане еміґрантів і на кошта подорожи на місце їх призначеня.

**— Рускі поселенці в Боснї і Славонії.** Дописуватель „Діл-а" доносить, що число наших поселенців в Боснї виносить 357 родин, а 2.102 душ. З того 237 родин сидять на державних ґрунтах, котрі винаймили на 10 лїт і платять від них податок і державі чинш; 120 родин (в повіті Приявор) мають власні свої ґрунти. Русини в Приявор мають свого власного сьвященика, о. Сегедия, угорского Русина, котрий прийшов там з крижевацкої епархії і стоїть під безпосередною юрисдикциєю латиньского архиепископа в Сараєві. — В Славонії коло Брода є також до 2.000 наших поселенців з Галичини і Буковини. Для них іменований бувший секретар епископа Юліяна Дрогобецкого о. Еміліян Коцаков, угорский Русин, епископским вікарием з осїдком в Осеку.

**— Убийство.** З Рави рускої доносять: Коло коршми на Клебанах ad Потилич найдено замордованого селянина Ів. Кольбуха з Потилича. На голові найдено кілька ран, а крім того грудна клїтка була з обох боків покалїчена. Хто допустив ся того убийства, доси не вислїджено. Слїдство веде равский суд.

**— Смерть молодої.** Чоловік не знає, коли й де его смерть жде. Недавно тому у Львові помер один із висших урядників саме коли витягав карту і хотїв нею бити карту свого противника, а ось доносять зі Сколього, що в Славску ішла дївчина на своє вінчане до церкви, переходила через кладку, посовгла ся, впала до води і втопила ся. Тої бив карту, а смерть его забила, а молода гадала, що іде на своє весїлє, а она ішла на свій похорон. Так то буває на сьвітї!

**— Задушив ся.** Дня 27-го сїчня с. р. згоріла в ночи в Ключеві великім, повіта коломийского, криша на хатї Михайла Бабюка, котрий під ту пору був сам дома і спав та мабуть в наслїдок диму удусив ся.

**— Публична господарка на Угорщинї.** В остригомскім (Гран) комітатї пішов переполох. Тамошний старший жупан Беля Горват взяв ся обїздити всї уряди свого комітату і ревідувати їх основно, та й знайшов таку господарку, що аж волосє стає на голові. Він розвів слїдство проти 39 урядників, котрих поки що увільнив від урядованя. Сей енерґічний старший жупан хоче показати, що й ославлена угорска господарка комітатова могла би бути инша, як би лиш — жупани хотїли.

**— Арештоване в домовинї.** В Парижи лучила ся дня 14 с. м. слїдуча траґі-комічна сцена в кабареті „Неан" при бульварі де Клїші. Се „заведене" належить до тих підприємств, що в найновійших часах старають ся заспокоювати всїлякі модні примхи людий по великих містах, котрі вже самі не знають, в який спосіб подрязнювати би свої нерви, щоби лиш що хвиля уживати якоїсь небувалої розкоші. Отже в тім „місци забави" роблять гостям ориґінальну забаву, бо страшать їх смертию а заразом нїби привзичают їх до неї. Столи суть там пороблені як віка з домовин, пауки, що звисають із стелї, пороблені з костий мерців, а служба, що послугує гостям, повбирана як караванярі. Щоби ту дурноту довершити, показують це гостям, за помочию зручно укритих зеркал, як з живого чоловіка робить ся труп і сам кістяк. В тій цїли кличуть з помежи гостий когось, хто має до того охоту, і кажуть ему лягати в домовину, котра стоїть перед гостями на підвисшеню як би на сценї. Цїла та штука єсть досить незручним туманенєм людий, бо чи в домовину ляже чоловік високого або малого росту, чи мужчина, чи женщина, то кістяк показує ся завсїгди однаковий і маленький. Отже згаданого повисше дня лежав в домовині також якийсь „охотник", а „дурні" дивили ся, коли з него зробить ся кістяк. В сїй хвили коли всї з як найбільшим напруженем витріщили очи на домовину скористав з тої нагоди „розумний" злодій і почав зацікавленим гостям заглядати до кишенї та виносити з них всїляке „добро" до своєї. Але мимо того, що сьвітло в „сали представлень" було трохи пригашене, добачив властитель заведеня „штуку" злодія, котрого однакож годі було зловити не перериваючи представленя. Він длятого приступив до злодія і попросив его чемненько, щоби він був так добрий і дав також зробити кістяк з себе. Серед загального одушевленя і грімких оплесків запрошений гість положив ся в домовину. На знак директора служба замкнула злодія в домовинї і винесла его до сусїдної комнати, де его задержано доти, аж прийшов закликаний

---

его справу. Ограблений відійшов з повною надїєю; але коли писар, що сидїв у ніг намістника, спитав, кому треба буде передати слїдство в справі сего надужитя властий, сказав Ані: Кождий мусить принести свою жертву для війни; лишить ся при тім, як стало ся.

Номарх [4]) із Суану, в найдальше на полудне положеній части держави, домагав ся нових средств на конче потрібні забудованя берегів. Намістник вислухав прихильно его опису, ба навіть показав по собі, що то его дуже обходить, але сказав, що каси порожні, бо всї средства пожирає війна; але він готов би хоч би й з власних доходів дати якусь часть, скоро лиш буде міг, щоби своїй вірній провінциї, котрій передає своє поздоровлене, обезпечити урожайну землю.

Скоро лиш номарх вийшов, приказав він взяти із скарбу значну суму і післати єї просячому.

Від часу до часу вставав він підчас розмови і прибирав поставу нарікаючого, щоби людем на подвірю, котрі плакали по погибших, показати, що й ему жаль тої страти, яку они потерпіли..

Сонце зійшло вже було з полудня, коли межи людьми на подвірю палати, що стояли коло писарів і заводили, зробив ся якийсь неспокій.

Богато мужчин і жінок збігло ся в одно місце, та й найменше рухливі з поміж присутних Тебанців звернули свою увагу на ту незвичайну подію, яка стала ся на тім місци.

Стійкові поліцияни стали розганяти товпу, що з криком збігла ся, а другий відділ лїбійских поліциянів повів якогось арештованого до бічної брами в подвірю. Заким они ще вспіли дійти до неї, здогонив їх намістників післанець, котрий став розвідувати ся, що стало ся.

Старшина урядників безпечности пішов з післанцем і розповів намістникови, що той ледащий малий чоловічок, карлик пані Катуті, волочив ся вже від кількох годин по подвірю і старав ся затроїти серця горожан бунтуючими бесїдами.

Ані приказав того „засліпленого" замкнути до вязниці; але скоро старшина відійшов, приказав він свому писареви привести карлика до себе по заході сонця.

Підчас коли він видавав той приказ, счинив ся серед товпи рух иншого рода.

Як море Євреям розступило ся на право і лїво, щоби вода не замочила ніг гонених, так розступив ся зібраний нарід добровільно, але як би на якийсь висший приказ схилив ся покірно до землї і зробив широку улицю, котрою ішов верховний єрей Сеті'вого дому увійшовши в повнім єрейскім строю і в супроводі кількох сьвятих отців на подвіре та благословив нарід.

Намістник вийшов єму на стрічу, поклонив ся єму низько і зараз потім зайшов лиш з ним самим в глубину підсїня.

— Отже стало ся то, чого би нїхто й не був погадав — сказав Амені. — Наші піддані мають іти до войска.

— Рамзесови треба вояків, щоби побідити — відповів намістник.

— А нам хліба, щоби жити! — сказав єрей.

— А всеж-таки наказано менї брати зараз до войска селян, що належать до сьвятинї, отже ще заким настане час сїйби. Менї прикро, що вийшов такий приказ, але король то воля, а я лиш рука.

— Рука, котрою він послугує ся, щоби уменшати старі, тисячлїтні права і робити пустини дорогу [5]) до урожайного краю.

— Ваші поля позістануть не на довго не оброблені. Рамзес побідить знову при помочи збільшеного войска та при помочи богів.

— Тих богів, котрих він обиджає!

— По заключеню мира він чей переблагає небесних подвійно щедрими дарами. Він сподїває ся на певно, що війна незадовго скінчить ся і пише менї, що по першій побідній битві думає заключити союз з Хетами. Говорять також, що король по заключеню мира задумує знову одружити ся з донькою короля Хетів Хетазара.

Аж до сеї хвилї намістник дивив ся в землю. Тепер усьміхнений підняв очи в гору, як би хотїв налюбувати ся радостию Амені'го. і спитав:

— А ти що на то скажеш?

— Я скажу — відповів Амені, а в его звичайно поважнім голосї пробивала ся нїби дрібка якоїсь хитрости — я скажу, що Рамзес хоче видко кров твоєї сестри а своєї матери, котра дає ему право до престола в сїм краю берегти чистою і не змішаною.

— То кров бога сонця!

— Котра в его жилах пливе лиш по половинї а в твоїх таки цїла.

Намістник рушив рукою, як би хотїв тим показати, що не хоче о тім говорити і з усьміхом як би на лици якогось трупа сказав тихо: Ми не самі.

— Тут нема нїкого — відповів Амені, — хто би нас міг підслухати, а то, що я сказав, знає кожда дитина.

— Але як би то донесло ся до короля — шепнув намістник — то....

— То він би зрозумів, як то нерозумно уменшати старі права тих, до котрих належить доходити чистоти крови у володітелїв сего краю. Ще сидить Рамзес на тронї Ри, житє ему нехай процвитає, благо і сила [6]).

Намістник поклонив ся, а відтак спитав:

— Чи думаєте послухати безпроволочно того, що фараон жадає?

— Він же король. Наша рада, що збере ся за кілька днів, буде могла лиш рішати як маємо, а не чи маємо піддати ся его приказам.

— Ви хочете проволічи висилку підданих, а Рамзес потребує їх зараз. Кроваве ремесло війни потребує нових знарядів.

[4]) Управитель одного номоса або одної провінциї, то, що у нас тепер намістник або ґубернатор. Намістником в Єгиптї звав ся той, хто заступав короля, коли той вибрав ся на війну.

[5]) „При добрім правлїню краю" — сказав перший Наполеон — „доходить Ніль до пустинї, а при злім пустиня до Ніля".

[6]) Формулка, котрою кінчили ся навіть приватні листи, скоро в них згадувало ся імя короля.

аґент поліцийний і арештував єго. Показало ся, що арештований єсть одним із найнебезпечнійших льондоньских злодіїв, іменем Едвард Бурнес; у него знайдено десять поляресів, котрі він украв гостям підчас представленя з тамтого сьвіта.

— **Наслідники піяньства.** Антонина Чорт з Райска в повіті подгурскім в західній Галичині запивала ся з своїм нареченим Томою Влодарчиком з Курдванова в коршмі в Курдванові, а вернувши о півночи домів запита, розбиваючись перевернула на столі горіючу лямпу нафтову. Хотячи переконати ся, чи лямпа розбила ся, засьвітила сірничок, від чого займила ся нафта, а від неї одінє на Чортівній та постіль на ліжку мешкаючої спільно з нею Маріянни Скшиньскої. Скшиньска збудила ся і зачала гасити огонь, а передовсїм винесла з ліжка свої там спячі малі діти. Чортівна тимчасом вибігла перед хату, щоби загасити на собі горіюче одінє. Она не могла дати собі ради і кричала. Коли на її крик надбіг найблизший сусїд Бернард Клімас, застав Чортівну омлїлу на земли і попечену на цїлім тілі. Її відвезено до шпиталю в Кракові, де она дня 11 с. м. померла.

— **Померла** Йосифа Слободова, мати бувшої артистки руского театру, тепер п. Крушельницкої, в Ярославі, дня 18 с. м. в 50-ім році житя.

## Штука, наука і література.

— **„Лис Микита“** — нове, третє поправлене виданє, в переробцї дра Ів. Франка, появило ся накладом руского товариства педаґоґічного. Книжка заосмотрена численними ілюстраціями, з передмовою, обіймає 141 сторін друку і коштує 1 корону. Замовляти в книгарни тов. ім. Шевченка, ул. Чарнецкого 26, і в книгарни Ставропиґійского інститута.

## Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „Після оповіщеня заміщеного в „Wiener Zeitung“ має ся побудовати на шляху зелїзниць державних Кляґенфурт (Віллях)-Ґерц-Трієст около 6300 метрів довгий двотоpовий тупель Вохайпер. Оферти буде принимати до 8-го марта 1902 до 12-ої години в полудне ц. к. Дирекция будови зелїзниць у Відни. Услівя і пляни можна переглянути в згаданій ц. к. Дирекциї і в ц. к. Експозитурі траси в Аслїнґ (в горішній Країнї).

— З днем 1-го лютого с. р. отворено наново для загального руху стацию Пальтіноаса, лежачу на буковиньскій зелїзници льокальній в окрузї ц. к. управи руху в Чернівцях.

## ТЕЛЕҐРАМИ.

**Відень** 20 лютого. Міністер справ заграничних ґр. Голуховский був вчера на довшій авдиєнциї у Цїсаря.

**Відень** 20 лютого. Депутация католицкого центрум і польского Кола удає ся нинї до папского нунция, щоби зложити желаня Папі з нагоди 25-лїтного ювилею папства.

**Рим** 20 лютого. Папа приймив вчера на авдиєнциї угорских паломників і відповів на їх повитанє по латинї.

**Париж** 20 лютого. Journal доносить, що цїсар Вільгельм має вскорі виїхати до Риму, однако перед тим зложить цїсареви візиту в Берлинї король Виктор Емануїл II.

**Петербург** 20 лютого. В Шемасї добуто доси з під розвалин домів 800 трупів. В дохрестних 30 селах также навіщених землетрясенєм погибло 27 осіб.

**Пекін** 20 лютого. Цїсарева вдова приймила минувшої недїлї перший раз по повороті чужинців, що не належать до дипльоматичних кругів, на авдиєнциї.

## Курс львівский.

| Дня 19-ого лютого 1902. | платять К. с. | жадають К. с. |
|---|---|---|
| **I. Акциї** за штуку. | | |
| Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . . | 535·— | 550·— |
| Банку гал. для торгов. по 200 зр. | 350·— | 380·— |
| Зелїз. Львів-Чернів.-Яси . . . . . | 576·— | 586·— |
| Акциї гарбарнї Ряшів . . . . . . . | —·— | 100·— |
| Акциї фабр. Липиньского в Сяноку. | —·— | 350·— |
| **II. Листи заставні** за 100 зр. | | |
| Банку гіпот. 4% корон . . . . . . | 94·— | —·— |
| Банку гіпот. 5% преміов. . . . . | 109·50 | —·— |
| Банку гіпот. 4½% . . . . . . . . . | 98·30 | 99·— |
| 4½% листи застав. Банку краєв. | 100·70 | 101·40 |
| 4% листи застав. Банку краєв. . | 94·30 | 95·— |
| Листи застав. Тов. кред. 4% . . . | 95·— | 95·70 |
| „ „ 4% льос. в 41½ лїт. | 95·— | 95·70 |
| „ „ 4% льос. в 56 лїт. | 95·— | 95·70 |
| **III. Облїґи** за 100 зр. | | |
| Пропінацийні гал. . . . . . . . . . | 97·80 | 98·50 |
| Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем. | 101·50 | 102·20 |
| „ „ „ „ 4½ % | 99·80 | 100·50 |
| Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор. | 94·— | 94·70 |
| Позичка краєв. з 1873 по 6% | —·— | —·— |
| „ „ 4% по 200 кор. | 96·— | 96·70 |
| „ „ м. Львова 4% по 200К. | 92·50 | —·— |
| **IV. Льоси.** | | |
| Міста Кракова . . . . . . . . . . . | 74·— | 80·— |
| Міста Станиславова . . . . . . . . | —·— | —·— |
| Австр. черв. хреста (Курс віденьский) . . . . . | 54·— | 55·— |
| Угорск. черв. хреста (Курс віденьский) . . . . . | 29·80 | 30.80 |
| Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский) . . . . . | 27·50 | 30.50 |
| Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский) . . . . . | 80·— | 90.— |
| Базилїка 10 К (Курс віденьский) . . . . . | 18·60 | 19.60 |
| Joszif 4 K. (Курс віденьский) . . . . . | 8·25 | 9.50 |
| Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский) . . . . . | 9·50 | 11.— |
| **V. Монети.** | | |
| Дукат цїсарский . . . . . . . . . | 11·17 | 11·25 |
| Рубель паперовий . . . . . . . . | 2·52 | 2·54 |
| 100 марок нїмецких . . . . . . . | 117·— | 117·60 |
| Доляр америк. . . . . . . . . . . | 4·80 | 5·— |

## Надіслане.



— **Дирекция „Днїстра“** подає до відомости всїх членів товариства і інтересованих сторін, що від 1-го н. ст. лютого 1902 р. буде товариство взаїмних обезпечень „Днїстер“ і товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ урядовати **два рази** денно, то є перед полуднем і по полуднп, — місто дотеперішного одноразового урядованя. — Сторони можуть полагоджувати свої дїла в тих товариствах в годинах: **від 9 рано до 12½ в полудне і від 3 до 5 по полудни в будні дни, а від 10 до 12 в полудне в недїлї і сьвята.** В инших годинах канцелярий і каси для сторін замкнені.

---

— А мир може нового майстра, котрийби синів сего краю умів ужити для свого добра, справдешного сина Ра.

Намістник стояв перед старшим єреєм мов би яка статуа вилита з зелїза і мовчав, а Амені схилив перед ним свою закривлену палицю мов би перед якимсь божком і виступив відтак на перед підсїня.

Коли Анї ішов за ним, пробивав ся як звичайно лагідний усьміх на єго лици і він з повагою засїв на тронї.

— Чи ти вже все розповів, що мав сказати? — спитав він старшого єрея.

— Ще лиш то мушу подати до відомости — відповів той голосно, так, щоби єго всї зібрані достойники могли добре чути — що донька короля, Бент-Анат вчерашного дня тяжко прогрішила ся і у всїх сьвятинях краю мають жертвами переблагувати богів, щоби они зняли з неї нечистоту.

По усьміхненім лици намістника пересунулась знову ніби якась тїнь. Задуманий споглядав він в землю, а відтак сказав: Завтра рано зайду до Сеті'вого дому; але аж до того часу, будь так добрий і лиши сю справу в спокою.

Амені поклонив ся, а намістник вийшов із підсїня і зайшов до тої части королївскої палати, де було єго помешканє.

На єго столї, при котрім працював, лежали запечатані звитки письм. Він знав, що в них суть важні вісти; але він любив здержувати свою цїкавість щоби переконати ся о своїй здержаливости і як той смакун задержувати собі найлїпшу страву аж на сам конець.

Тепер перечитував він насамперед менше важні листи.

Слуга, що як нїмий сидів коло єго ніг, палив папирусові звитки, які подавав єму єго пан, на посудинї з гранию; один урядник записував короткі реченя, як єму говорив Анї, котрі мали служити за основну до відповіди на всїлякі письма.

Намістник дав знак, урядник вийшов з комнати, а Анї отворив поволи лист короля, котрий як то видко було по написи на нїм зверха „до мого брата Анї“, містив в собі не публичні лиш приватні справи.

Намістник знав, що від сего письма буде зависїти, котру дорого він на будуче буде мусїв вибрати в своїм житю.

З усьміхом, який мав закрити єго внутрішне зворушенє перед ним самим, розломив він воскову печатку, котра замикала коротке власноручне письмо короля.

„Що дотичить Єгипту і моєї журби про мій край та щасливий конець війни — писав фараон — то я дав вже тобі знати через мого писаря; але сї слова призначені для брата, що бажає стати моїм сином і я їх пишу сам. Божественний дух володїтеля, який жиє в менї кладе менї охотно в уста скоре „так“ або „ні“ і він рішає так як має бути найлїпше. Отже ти хочеш взяти собі мою найлюбійшу дитину, Бент-Анат, за жінку, а я не був би Рамзесом, як би не признав ся отверто, що, заким ще прочитав послїдне слово твого листу, менї насувало ся на уста рішуче „нї“. Я казав питати зьвізд та внутренностий жертвенних биків і они противились твоїй просьбі, а все-таки я не можу єї відкинути, бо ти менї дорогий і твоя кров так само королївска як і моя. Старий приятель казав менї, що она ще більше королївска і остерігав мене перед твоєю честилюбивостию та твоїм вивисшенем. Але серце моє змінило ся, бо я не був би сином Сеті'го, як би я з пустої обави зробив прикрість приятелеви, а хто так високо стоїть, що люди побоюють ся, щоби він не схотїв перевисшити Рамзеса, той, здаєсь менї, не достойний Бент-Анати. Старай ся о ню, а коли она добровільно згодить ся стати твоєю жінкою, то нехай того дня, коли верну домів відбуде ся весїлє. Ти ще досить молодий, щоби жінка була з тобою щаслива. Твоя зрілість і мудрість охоронять мою дитину від нещастя. Бент-Анат нехай знає, що єї король і батько підпирає твоє сватанє; а ти принеси жертву Гатгорам, щоби они наклонили серце Бент-Анати до тебе, котрого рішеню ми оба піддамо ся

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

# І Н С Е Р А Т И.



З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).